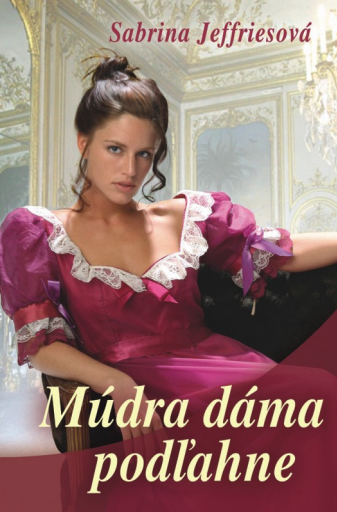

A woman with dark hair styled in an updo with loose curls, wearing a vibrant red, off-the-shoulder dress with white lace trim and puffed sleeves. She is seated in a grand, ornate room with gold-trimmed walls and a large mirror. The lighting is soft and dramatic, highlighting the textures of her dress and the room's details.

Sabrina Jeffriesová

*Múdra dáma
podľahne*

Sabrina Jeffriesová
Múdra dáma podlahne

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Katarína Jusková
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Z anglického originálu Sabrina Jeffries: A Lady Never Surrenders,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Pocket Books, A Division
of Simon & Schuster, Inc., New York 2012,
preložila Miriam Ghaniová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom
autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť
so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

Copyright © 2012 by Deborah Gonzales
All rights reserved
Translation © Miriam Ghaniová 2015
Cover Design © Peter Brunovský 2015
Cover Photo © Franco Accornero
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2015

ISBN 978-80-220-1858-6

*Venujem svojej drahej sestre Jamie McCalebbovej,
ktorá mi poslúžila ako inšpirácia k postave Celie –
si najlepšia sestra na svete!*

*Mojej mame Gladys Martinovej, ktorá je ako hurikán
a pomohla mi s redigovaním tejto knihy.
Vďaka, mama, si najlepšia!*

*A ďakujem aj Becky Timblinovej za všetko,
čo pre mňa urobila. Vďaka!*

POĎAKOVANIE

Chcem sa poďakovať Wagnerovi da Silva
za rady pri zostavovaní talianskych
a portugalských fráz v románe.
Veľmi si to vážim!

Milí čitatelia,

Vďakabohu, Celia vzala vážne moju požiadavku, aby sa vydala. Usporiadala večierok a pozvala domov niekoľko nápadníkov, z ktorých by si mohla vybrať.

Obávam sa len jedného – Jacksona Pintera. Detektív z Bow Street o ňu prejavuje nevhodný záujem, a to sa mi nepáči. Je nemanželský syn nejakého urodzeného muža, ktorý sa k nemu nikdy nepriznal, a tak sa potrebuje dobre oženiť, lebo má ambície stať sa policajným sudcom. To znamená, že si musí nájsť manželku z vyššej spoločnosti.

Nebála by som sa, keby som nemala pocit, že aj Celii je sympatický. Neraz som ich pristihla osamote a občas naňho pozerá, akoby jej počaril...

Moje ostatné vnúťatá vravia, že by som sa do toho nemala miešať. Dokonca aj môj drahý Isaac (áno, stali sme sa s generálom priateľmi) hovorí, že prekračujem hranice. Ale Celia je taká mladá a naivná! Nevydržím sa nečinne prizerať, lebo tomu detektívovi záleží predovšetkým na jej postavení a majetku. Už som to raz zanedbala pri jej matke a viac to neurobím.

Ten hlupáček Isaac je presvedčený, že záujem pána Pintera o Celiu nie je zištný. Tvrdí, že ju nespúšťa z očí, keď sú spolu. Aj keď uznám, že pána Pintera svojím spôsobom upútala, ešte to neznamená, že ju má rád. Ak aj túži po jej peniazoch a jej tele, nemusí mu ešte na nej záležať.

Okrem toho sa okolo nej krútia vojvoda, gróf a vikomt, a ani jeden z nich nepotrebuje peniaze. Moja Celia by sa mohla stať vojvodkyňou! Prečo by si vybrala nejakého detektíva, čo ako úporne sa usiluje vyriešiť prípad vraždy jej rodičov? Vyčítate mi, že chcem pre ňu viac?

S úctou

Vaša Hetty Plumtreeová

Prológ

HALSTEAD HALL

1806

Celia sa zobudila na to, že si dospelí čosi šepkajú v detskej izbe. Škrabalo ju v hrdle, nútilo do kašľa. No ak zakašle, dospelí povedia pestúnke, aby jej znovu priložila na prsia ten odporný zábal. Pestúnka ho nazývala horčicová náplasť. Bola masťná, žltá a strašne páchla.

Šepot zosilnel, asi stáli hneď za ňou. Ležala, ani sa nepohla. Je to mama a pestúnka? Jedna jej dá isto na hrud' horčicovú náplasť. Tuho zatvorila oči, aby jej dali pokoj.

„Môžeme sa stretnúť v poľovnickej chate,“ ozval sa jeden hlas.

„Pst, môže nás začuť,“ zašepkal druhý.

„Netáraj, veď spí. A má len štyri roky, nepochopí to.“

Celia sa zamračila. Má už takmer päť. A všetkému dobre rozumie. Naozaj. Rozumela, o čom sa rozprávajú staré mamy Nonna Lucia a stará mama v Londýne – ako jej dajú obklad na hrudník, keď bude kašľať, a že je najútlejšia zo všetkých Sharpovcov. Otec ju volal Škriatok. Tvrdil aj, že má špicaté uši, ale nebola to pravda. Stále mu to hovorila, ale on sa len smial.

„Všetci budú na pikniku,“ ozval sa druhý hlas. „Ak sa budeš tváriť, že ťa bolí hlava, a nepôjdeš tam, ja v tom zmätku vyklíznem a pred večerou budeme mať pre seba hodinku alebo dve.“

„Neviem...“

„No tak, dobre vieš, čo chceš, *mia dolce bellezza*.“

Mia dolce bellezza? Tak mamu volal otec. Povedal, že to po anglicky znamená moja sladká krásavica.

Celii poskočilo srdce. Otec je tu! Kedykoľvek prišiel do det-

skej izby, rozprával im o Nonne Lucii, svojej matke, a hovoril smiešne talianske slová. Celia si nebola istá, čo znamená talianske, ale otec ich používal, keď rozprával príbehy o Nonne Lucii.

Takže tá druhá osoba musí byť mama. Čo znamená, že Celia musí ďalej ticho ležať, aby jej nedala na prsia horčicový zábal.

„Nevolaj ma tak. Neznášam to.“

Prečo to mama povedala? Zasa ju otec nahneval? Často ju hneval. Stará mama tvrdila, že to preto, lebo otec má veľá ,behlic´. Raz sa Celia opýtala pestúanky, čo je ,behlica´, ale tá povedala, že určite zle počula a je to neslušné slovo. No prečo mal otec nejaké ,behlice´?

Celia opatrne otvorila jedno oko, aby zistila, či sa mama mračí, ale stáli za ňou a musela by sa obrátiť, aby ich videla. A potom by zistili, že nespí.

„Prepáč, zlatko,“ zašepkal mužský hlas. „Nechcel som ťa nahnevať. Sľúb mi, že tam prídeš.“

Ozval sa dlhý vzdych. „Nemôžem. Nechcem, aby nás prichytili.“

Prichytili pri čom? Robili mama s otcom niečo, čo sa nepatrí?

„Ani ja,“ zašepkal muž. „Ale teraz nie je čas, aby sme sa pokúšali o nejaké...“

„Viem. Ale je mi nepríjemné, ako na mňa pozerá. Asi už niečo vie.“

„Niekto ide. Rýchlo – von druhými dverami.“

Prečo by mama s otcom odchádzali, ak niekto ide?

Celia zdvihla hlavu, aby na nich pozrela, ale na hlavné dvere nedovidela. Vtom sa otvorili dvere pre služobníctvo a ona rýchlo zložila hlavu na vankúš a tvárila sa, že spí.

Bolo to však náročné. V hrdle ju naozaj neznesiteľne škriabalo. Usilovala sa to potlačiť, ale napokon nevydržala a rozkašľala sa.

K posteli podišla pestúanka. „Stále tak škaredo kašleš, zlatko?“

Celia tuho zažmúrila oči, ale márne. Pestúanka jej začala rozopínať nočnú košeľu na chrbte.

„Už je to lepšie,“ namietla Celia.

„Prejde to rýchlejšie, ak ti dáme horčicovú náplasť,“ povedala pestúnka.

„Neznášam tie náplasti,“ zašomrala Celia.

„Viem, zlatko. Ale chceš, aby ti ten kašeľ prešiel, či nie?“

Celia sa zamračila. „Asi.“

Pestúnka si k nej čupla, potom vzala pohár a naliala doň čo-si z fľaše. „Toto ti pomôže.“

Podala pohár Celii, aby ho vypila. Tekutina mala čudnú chuť, ale bola smädna, a tak ju vypila. Pestúnka zatiaľ pripravovala horčicový obklad.

Keď jej ho začala natierať, na Celiu sa začal znášať spánok. Viečka jej oťaželi, a hneď zabudla na smradľavú hmotu na hrudníku.

Spala dlho. Keď sa zobudila, pestúnka jej dala kašu, ale povedala, že obklad musí mať až do večera. Potom jej znovu dala ten čudný nápoj a Celia opäť pocítila ospalosť. Keď sa zobudila, bola už tma.

Ležala zmätená na posteli a počúvala, ako sa jej staršia sestra Minerva háda s bratom Gabom o posledný kus hruškového koláča. Na hruškovom koláči jej nezáležalo, bola hladná ako vlk.

Znovu prišla pestúnka, tentoraz s dvoma mužmi: s Gabovým učiteľom pánom Virgilom a s Tomom, Celiiným obľúbeným lokajom. „Minerva,“ ozvala sa pestúnka, „ty a Gabe pôjdete s Tomom dolu do študovne. Chce sa s vami rozprávať stará mama.“

Keď odišli, Celia zostala ležať. Nevedela, čo má robiť. Ak Minerva s Gabom dostanú od starej mamy nejakú maškrtu, chce ju aj ona, ale má dostať ďalší obklad...

Radšej bude ticho.

„Nezobudíš to dievča?“ opýtal sa pestúnky pán Virgil.

„Je lepšie, že spí. Aj tak sa to dozvie, ale je malá, ešte ničomu nerozumie. Ako jej mám povedať, že jej rodičia tu už nie sú? Je to hrozné.“

Nie sú tu? Ako keď odídu do Londýna a nechajú ju, Minervu a Gaba v Halstead Hall?

„Že pani zastrelila pána?“ pokračovala pestúnka. „Je to strašná tragédia.“

Áno, otec chodil niekedy s hosťami strieľať vtáky. Celiin starší brat Jarret to spomínal. Vtáky dopadli na zem a psy ich doniesli. A už nikdy nelietali. No mama by nikdy nestrelila do otca. Musela to byť iná pani. Na večierku v dome ich bolo neúrekom.

„Je to neuveriteľné,“ ozval sa pán Virgil.

„A obaja vieme, že si ho nemohla pomýliť s nejakým votrelcom. Asi ho zastrelila, lebo sa naňho nahnevala pre tie jeho prepeličky.“

„Pani Plumtreeová tvrdí, že to bola nehoda,“ ozval sa stiesnene pán Virgil. „Ak viete, čo je pre vás dobré, nepoviete nič, čo by popieralo jej slová.“

„Poznám svoje povinnosti. Ale to, čo urobila pani po tom, čo ho zastrelila... Ako mohla chýďatá deti obrať o oboch rodičov? To je nespravodlivé.“

To slovo znelo hrozne. Celia dostala strach, že sa rozprávajú o mame.

„Ako píše doktor Sewell v *Samovražde*,“ ozval sa povýšenec-ky pán Virgil. „Zradca sa utieka k smrti, odvážny sa ďalej borí so životom. Je to obyčajná zbabelosť. Som hlboko sklamaný, že sa z panej vykľul zbabelec.“

Celia sa rozplakala. Mama taká nemôže byť. Mama nie je zbabelá! Byť zbabelcom je zlé. Otec jej to už vysvetlil. Zbabelec je človek, čo nemá odvalu. A mama bola vždy odvážna.

„Pozri, čo si urobil,“ ozvala sa pestúnka. „Zobudil si to dieťa.“

„Mama nie je zbabelá!“ vykrikla Celia a posadila sa na posteli. „Je odvážna! Chcem ísť za ňou. Chcem ju vidieť!“

Pestúnka ju vzala na ruky a pohladkala po vlasoch. „Pst, zlatko, upokoj sa. Všetko je v poriadku. Nechceš niečo jesť?“

„Nie! Chcem mamu!“ zakvílila Celia.

„Môžem ťa vziať dolu k starej mame. Tá ti všetko vysvetlí.“

Celiou zalomcovala panika. Prečo ju neodvedú k mame? Ak Celia kašľala, mama vždy prišla, keď ju volala. „Nechcem sta-

rú mamu! Chcem mamu!“ vzlykala úpenlivo. „Chcem mamu, chcem mamu..“

„Zasa sa jej to zhorší, keď bude takto plakať,“ ozvala sa pestúnka. „Podajte mi elixír na upokojenie, pán Virgil.“

Pán Virgil sa zatváril čudne, ako keby mu čosi zišlo na um. „Aj tak sa to raz dozvie.“

„Teraz nie je v stave, aby sa to dozvedela.“ Pestúnka pritla Celiu k ústam pohár a naliala jej do nich nápoj privodzujúci ospalosť. Takmer sa ním zadusila, ale prestala plakať.

Pestúnka sa jej dala ešte napiť a Celia nenamietala. Bola smädná. Vypila celý pohár a potom zašepkala: „Chcem mamu.“

„Áno, zlatko,“ upokojovala ju pestúnka. „Ale najprv ti stará pestúnka zaspieva pieseň, dobre?“

Celiu znovu oťaželi viečka. „Nechcem pesničku,“ zašomrala a položila si hlavu na pestúnkino plece. Potom zazrela na pána Virgila. „Mama nie je zbabelá,“ precedila cez stisnuté zuby.

„Pravdaže nie,“ upokojovala ju pestúnka. Potom niečo vzala a položila to Celiu do náručia. „Toto je celkom nová bábika, poslať ti ju mama.“

„Lady Bell!“ Celia si ju tuho privinula.

Pestúnka podišla k hojdaciemu kreslu a sadla si, aby ju pohojdala na kolenách. „Chceš, aby som tebe a Lady Bell zaspievala pesničku, zlatko?“

„Zaspievaj mi o Williamovi Taylorovi.“ Tá dáma vo Williamovi Taylorovi nebola zbabelá, aj ona niekoho zastrelila.

Pestúnka sa zachvela. „Počuli ste ju, pán Virgil? Človeka z toho mrazí.“

„Určite chápe viac, ako si myslíte.“

„Odkiaľ poznáš tú pieseň, zlatko?“ opýtala sa pestúnka.

„Spieva si ju Minerva.“

„Nezaspievam ti ju,“ odvetila pestúnka. „Zaspievam ti inú. „Oddávaš sa sladkým snom / prebúdzáš sa s úsmevom / spi, moja krásna, neplač pred žiaľom...“

Celia udrela pestúнку päšťou do prs. Zvyčajne sa jej tá uspávanka páčila, ale dnes nie. Chcela počuť tú o dáme s piš-

toľou a jej láske k Williamovi s nevestou po pravej ruke. „Kapitán v tej piesni prinútil tú dámu, aby zastrelila Williama. Znamenalo to, že tá dáma bola odvážna? Ak mama niekoho zastrelila, aj ona je odvážna.“

Ale zastrelila otca.

Nemôže to byť pravda. Mama by otca jakživ nezastrelila.

Viečka jej znovu oťaželi. Nechcela zaspáť. Musí všetkým vysvetliť, že mama nie je zbabelá, ale odvážna. Raz a navždy.

Lebo aj Celia je odvážna. Nie je zbabelá a nikdy ani nebude.

EALING
NOVEMBER 1825

1

Keď detektív z Bow Street Jackson Pinter vošiel do knižnice v Halstead Hall, nebol prekvapený, že tam zastihol len jediného človeka. Bolo zavčasu a nikto z rodiny Sharpovcov tak skoro nevstával.

„Dobré ráno, Masters,“ pozdravil ho Jackson a kývol hlavou advokátovi, ktorý sedel nad nejakými papiermi. Giles Masters bol manžel najstaršej sestry Sharpovej, lady Minervy. Vlastne teraz sa už volala Mastersová.

Masters zdvihol zrak. „Pinter! Som rád, že vás vidím, starý priateľu. Čo nové na Bow Street?“

„Stále niečo. Som rád, že som si našiel čas na toto stretnutie.“

„Sharpovci vás teda poverili vyšetrovaním smrti svojich rodičov.“

„Skôr by som povedal vraždy,“ opravil ho Pinter. „Teraz to už vieme naisto.“

„Správne. Zabudol som, že Minerva povedala, že zo zbrane, čo sa našla na mieste činu, sa nikdy nestrieľalo. Škoda, že si to nikto nevšimol pred devätnástimi rokmi, vyšetrovanie v tejto súvislosti mohlo predísť mnohým trápeniam.“

„Pani Plumtreeová zaplatila každému, kto chcel zistiť viac.“

Masters vzdychol. „Nemôžete jej to vyčítať. Chcela zabrániť škandálu.“

Pinter sa zamračil. Namiesto toho zabránila odhaleniu pravdy. A preto skončila s piatimi vnúčatami na krku, ktoré si nevedeli nájsť v živote svoje miesto. Preto im dala ultimátum, že sa musia do konca roka oženiť a povydávať, inak nikto nič nezdedí. A ony jej urobili po vôli. Všetci okrem jedného vnúčaťa.

Vybavil si Celiu, hneď však vytlačil jej obraz z mysle.

„Kde sú všetci?“

„Ešte raňajkujú. Čoskoro sa určite vyhrnú na nádvorie. Sadnite si.“

„Postojím.“ Pinter podišiel k oknu s výhľadom na Červené nádvorie, pomenované podľa červenej dlažby.

V Halstead Hall sa nikdy necítil dobre. Z celého rozľahlého sídla priam kričalo, že tu žijú aristokrati. Detstvo prežil v liverpoolskom slume, potom sa ako desaťročný presťahoval do radového domu v Cheapside, takže Halstead Hall mu pripadal priveľký, zbytočne prepychový príliš plný Sharpovcov.

Jeho služby využívali už takmer rok, no dosiaľ si nebol istý, čo si má o nich myslieť. Aj teraz, keď ich videl prichádzať po nádvorí pod chladným novembrovým slnkom, bol v strehu.

Nebudili dojem, ako keby sa chystali naňho vrhnúť. Vyzerali spokojní a šťastní.

Na čele kráčať gróf Oliver Sharpe, deviaty markíz zo Stonevillu – akoby z oka vypadol svojmu počernému otcovi s olivovou pleťou a čiernymi vlasmi. Pinter ním najprv pohrdal, lebo veril klebetám, čo sa o ňom šírili. Sprvu si myslel, že Stoneville sa po smrti rodičov vydal nesprávnou cestou, ale teraz sa mu zjavne celkom darilo, a tak si asi zvolil správny smer.

Lord Jarret po jeho boku mal čierne vlasy a modrozelené oči. Predstavoval zmes svojho talianskeho otca a svetlovlasej matky. Z bratov Sharpovcov ho mal detektív najradšej. Bol pokojný a vyrovnaný a bolo najľahšie nadviazať s ním rozhovor. Stará mama Hester Plumtreeová mu dovolila prebrať po nej

rodinný pivovar a urobila dobre. Jarret vedel zabrať v práci a Pinter ho za to obdivoval.

Za ním kráčať lord Gabriel, viedol sa pod pazuchy so svojou čerstvou novomanželkou. Dve z neviest boli tehotné – lady Stonevillová mala porodiť do mesiaca, Jarretova manželka hneď po nej. No detektív by nebol prekvapený, keby sa dozvedel, že čoskoro bude mať potomka aj najmladší z bratov Sharpovcov. So ženou boli do seba zaľúbení po uši, čo bolo dosť prekvapujúce, keďže do manželstva ich dotlačilo ultimátum pani Plumtreeovej.

Spomínaná veľactená dáma sa opierala o Gabriela z druhej strany. Pinter obdivoval odhodlanie a odvahu pani Plumtreeovej – pripomínala mu jeho milovanú tetu Adu, ktorá ho vychovala a teraz s ním aj bývala. Ale to, čo táto staršia žena žiadala od vnúčat, bolo známkou prílišného sebavedomia. Nikto by nemal mať takú moc nad vlastnými potomkami, aj keď to bola legendárna Hetty Plumtreeová, ktorá po smrti svojho manžela postavila na nohy rodinný pivovar.

Za ňou kráčali po nádvorí dve sestry Sharpové. Detektív Pinter sa zhlboka nadýchol a zahľadel sa na mladšiu.

Aj Masters pristúpil k oknu a vyzrel von. „Už ide najkrajšia žena na svete.“

„Aj najväčšmi obdarená schopnosťami oberať druhých o rozum,“ zašomral Pinter.

„Dávajte si pozor na jazyk, Pinter,“ zahriakol ho prekvapene Masters. „Hovoríte o mojej manželke.“

Pinter sa mykol. Nehovoril o pani Mastersovej. „Prepáčte,“ zašomral, no ďalej už nič nevysvetľoval.

Masters by nikdy nepriznal, že podľa neho je slečna Celia v porovnaní so svojimi sestrami ako gazela v porovnaní s plemennými kobyľami. Čerstvý ženáč Masters bol zaslepený láskou.

O Jacksonovi Pinterovi sa to nedalo povedať. Aj hlupák by videl, že slečna Celia je príťažlivejšia ako jej druhá sestra. Zatiaľ čo pani Minerva Mastersová mala bujné tvary dievčaťa

z prístavu, lady Celia bola ako grécka bohyňa – štíhla a vysoká, s dlhými údmi a malými prsami. Mala hladké ušľachtilé čelo a nežné oči srnky...

Ale povahu fúrie. Svojím ostrým jazykom by z človeka zoderala aj kožu.

No na druhej strane ho vedela rozpáliť svojím odzbrojujúcim úsmevom. Nech ho Boh chráni – nech ho ním radšej nikdy nepočastuje. Inak sa bude správať ako v jednom sne, v ktorom sa stretli v jej izbe a začal ju bozkávať. Objala ho štíhlymi rukami okolo krku a dovolila mu robiť, čo sa mu zachcelo.

Aby to čert vzal – lebo Jackson si nikdy predtým netrúfol snívať o žene, ktorú nemohol mať. Len zriedka po nejakej zatúžil, občas si našiel nejakú prostitútku, keď sa mu zažiadalo ženskej spoločnosti. No teraz sa na slečnu Celiu nemohol vynadávať.

Asi preto, že ju dávno nevidel. Keď sa nasýti pohľadom na ňu, azda prestane snívať o nemožnom.

Zamračil sa a odvrátil od okna, ale bolo neskoro. Obraz slečny Celie kráčajúcej po nádvorí v elegantnej róbe mu už stihol rozbúriť krv. Nikdy nenosila také vábne šaty; jej pružnú postavu zvyčajne zahaľoval nejaký praktický alebo ochranný odev, lebo rada strieľala.

No dnes ráno mala na sebe šaty citrónovej farby, vlasy pekné upravené a na útľom zápästí náramok. Bola ako slnko v pochmúrny zimný deň, ako mesačný lúč v temnej noci, ako hudba v tichej koncertnej sále.

A on je hlupák.

„Chápem, prečo sa vám zdá, že môže druhých oberať o rozum,“ poznamenal potichu Masters.

Pinter stuhol. „Vaša manželka?“ opýtal sa stiesnene.

„Nie, lady Celia.“

Dopekla, asi sa nejako prezradil. Počas celého detstva sa učil ako pred svojimi rovesníkmi skrývať, že ho zraňujú ich poznámky, a tieto schopnosti ešte vybrúsilo jeho povolanie detektíva, ktorý vie, aké je užitočné správať sa neutrálne.

Využil ich, aj keď pozrel na advokáta. „Kohokoľvek by mohla pripraviť o rozum svojou ľahkovážnosťou a vrtošivosťou, jej budúci manžel si s ňou akiste užije svoje.“ Ak ho naozaj nepripraví o rozum.

Masters zdvihol obočie. „A predsa jej často venujete pozornosť. Máte o ňu záujem?“

Detektív nasilu pokrčil plecami. „V nijakom prípade. Musíte jej nájsť iného ženícha, aby ste dedili po starej mame.“

V nádeji, že zrazil Mastersovi hrebienok, rýchlo zmenil tému, ale Masters sa len zasmial. „Vy že by ste si mali vziať svoju švagrinú? Dovoľte, aby som sa zasmial. Okrem skutočnosti, že stará mama by s tým nikdy nesúhlasila, slečna Celia vás z duše neznáša.“

Mal pravdu. Naozaj sa netajila nenávisťou voči nemu, napríklad keď sa zastarel do nevhodnej streleckej súťaže, na ktorej sa zúčastnila spolu so svojím bratom a jeho priateľmi vo verejnom parku. Už vtedy sa mal mať na pozore.

Škoda, že sa nemal. Lebo hoci ním nepohrdala a nebola nad ním na spoločenskom rebríčku nedosiahnuteľne vysoko, nikdy by nebola dobrou manželkou. Bola príliš mladá a nezávislá, taká žena by sa neuspokojila s príjmom detektíva z Bow Street.

Ale raz bude dedičkou. Ak sa vydá.

Pinter zaškrípal zubami. Tým horšie. Usúdila by, že sa o ňu zaujíma len kvôli dedičstvu tak ako všetci ostatní. Pri tom pomyslení trpela jeho hrdosť.

Bastard. Plod hanby. Syn pobehlice. Pankhart. Tak ho prezývali ako chlapca. Neskôr, keď sa stal detektívom na Bow Street, závistlivci mu pripomínali jeho nemanželský pôvod. Nemohol im poskytnúť aj zámienku nazývať ho lovcom majetku.

„Mimochodom,“ vytrhol ho z myšlienok Masters, „asi ste to zatiaľ nepostrehli, lebo ste tu pár týždňov neboli, ale Minerva tvrdí, že okolo Celie sa krútia traja vážni nápadníci.“

Pinter prepichol Mastersa blčiacim pohľadom. Nápadníci? Už sa chcel spýtať, kto je to, keď sa otvorili dvere a vošiel lord

Stoneville. Nasledoval ho zvyšok rodiny, takže detektívovi zostal len úsmev a zdvorilosti, ktoré si s nimi musel vymeniť. Posadali si okolo stola, ale Jacksonovi neschádzala z mysle Mastersova poznámka.

Lady Celia má nápadníkov. Akiste vhodných. To je dobre. Nemusí sa jej viac obávať. Už mu unikla z dosahu, vďaka tomu. Niežeby ju mal niekedy na dosah, ale...

„Máte nejaké správy?“ opýtal sa Oliver Stoneville.

Detektív prikývol: „Áno.“ Zhlboka sa nadýchol a prinútil sa sústrediť. „Ako viete, bývalý sluha vášho otca trvá na tom, že váš otec pred devätnástimi rokmi nemal nijakú avantúru s pani Rawdonovou.“

„Čomu neverím,“ zamiešal sa Stoneville. „Hovorila mi niečo celkom iné, keď... keď ju našli v mojej izbe.“

Presnejšie, v jeho posteli. Hoci už celá rodina vedela o tom, že pani Rawdonová sa pokúsila zvieť šestnásťročného chlapca v deň smrti jeho rodičov, neradi o tom hovorili, najmä Oliver.

„Uvedomujem si to,“ povedal Pinter. „Práve preto som sa snažil overiť si to aj z iných zdrojov.“

„Z akých zdrojov?“ opýtal sa Masters.

„U bývalej slúžky pani Rawdonovej Elsie. Sluha nebol jediný, kto o tom vedel. Ak váš otec a pani Rawdonová niečo spolu mali, asi to vedela aj jej slúžka.“ Nadýchol sa. „Žiaľ, Elsie sa mi nepodarilo nájsť.“

„Tak potom prečo sme tu?“ opýtal sa Jarret, ktorý nerád okolkoval.

„Pretože kým sme ju hľadali, naďabil som na zaujímavú zhodu okolností. Zdá sa, že jej posledným zamestnávateľom bol istý bohatý pán v Manchestri.“

Hoci ostatným chvíľu trvalo, kým im to došlo, Jarret s Gabrielom hneď pochopili. Boli s Jacksonom pri vyšetrovaní smrti Bennyho Maya, bývalého pahlka v Halstead Hall, ktorého telo našli v lese po tom, čo sa vybral navštíviť priateľa do Manchestru.

„Azda si nemyslíte, že by tá Elsie mohla mať niečo spoločné

s Bennyho smrťou," ozvala sa pani Plumtreeová so zhrozeným výrazom na tvári.

„Sám neviem," odvetil detektív. „No nepripadá mi to ako náhoda, že Benny odcestoval na miesto, kde žila Elsie, a zomrel krátko nato, ako odišiel z mesta."

„Žila?" opýtal sa Gabe. „Už tam nežije?"

„Nie, a práve to sa mi zdá podozrivé. Rodine poslala len stručnú správu, že odchádza do Londýna, kde si chce nájsť nové miesto. Zrejme im nikdy neprezradila, kto je jej zamestnávateľ. Nazdávali sa, že s ním niečo má. Akokoľvek, neviem ju nájsť. V Manchestri nikto nič nevie. No príbuzným sľúbila, že keď príde do Londýna, ozve sa."

„Nie je možné, že ste na nesprávnej stope?" opýtal sa lord Stoneville. „Policaisti nikdy nepotvrdili, že Bennyho úmyselne zavraždili. Možno sa stal obeťou nehody pri poľovačke. A Elsie sa mohla presťahovať, lebo nebola spokojná s miestom. To, že bol Benny s Elsie v rovnakom čase v Manchestri, môže byť náhoda."

„To je pravda." Pri Pinterových profesionálnych skúsenostiach boli takéto náhody zriedkavým javom. „Zistil som, že bola mladšia ako vaša matka," dodal detektív.

„Asi, a bola dosť pekná, ak si dobre spomínam," prisvedčil lord Stoneville.

„Čudné, že pani Rawdonová mala peknú mladú slúžku," prehodila pani Plumtreeová. „Z toho pozerajú len problémy, veď viete, akí sú muži."

„Nie všetci muži, pani Plumtreeová," namietla dôrazne pani Mastersová.

Pani Plumtreeová prebehla pohľadom okolo stola, potom sa usmiala. „Máte pravdu, nie všetci."

Jackson sa zamyslel. Masters mu pripadal ako dokonalý manžel, ale zmenil sa, až odkedy začal dvoriť svojej žene. Sú všetci Sharpovci takí oddaní svojim manželkám a vydrží im to?

Jeho matku zviedol nejaký urodzený pán, mladý lord z Liverpoolu, ktorý mal slabosť pre pôvabné mladé ženy. Namiesto to-

ho, aby sa s ňou oženil, vzal si nejakú bohatú dámu a Jacksonova matka ostala jeho milenkou. Opustil ju, keď mal Jackson dva roky. O manželstvách aristokratov nemal teda žiadne ilúzie.

Neobviňuj svojho otca, opakovala mu matka, keď ležala na smrteľnej posteli u tety a strýka. *Keby nebolo jeho, nemala by som ťa. A iba to je dôležité.*

Jackson tomu nerozumel. Dosiaľ ho prenasledovala spomienka na matkino nevládne telo na lôžku...

S námahou potlačil hnev a sústredil sa na prítomnosť. „Čakám správu od Elsinej rodiny, kde v Londýne sa nachádza. Doniesli sa mi reči z pluku majora Rawdona v Indii, že prijal trojročný post na Gibraltári, takže som tam poslal list s otázkami týkajúcimi sa toho večierku pred mnohými rokmi. Kým nepríde odpoveď, mal by som zostať nablízku, nevracať sa do Manchestra a chytať tam vietor v poli.“ Pozrel na markíza. „Ak jeho lordstvo súhlasí.“

„Ak myslíte, že je to lepšie,“ zašomral Stoneville. „Len nás o všetkom včas informujte.“

„Pravdaže.“

Jackson s vedomím, že ho prepustili, vykročil k dverám. Popoludní mal ďalšie stretnutie a musel sa ešte zastaviť doma po správu, čo prepisovala jeho teta. Len ona vedela rozlúštiť jeho škrabopis. Ak teraz odíde, bude mať čas aj sa najesť...

„Pán Pinter!“

Obrátil sa. Blížila sa k nemu slečna Celia. „Želáte si, lady?“

Na jeho prekvapenie hodila nervózne okom na otvorené dvere do knižnice a stlmila hlas. „Musím sa s vami rozprávať medzi štyrmi očami. Máte chvíľu čas?“

Pocítil, ako sa mu zrýchlil pulz. Lady Celia ho nikdy nepožiadala o rozhovor zoči-voči. Zaskočený iba krátko prikývol a zamieril k dverám.

Kráčala pred ním, viditeľne nervózna. Dvere nechala otvorené, aby ich nikto nemohol podozrievať z nevhodného správania.

„O čo ide?“ opýtal sa v úsilí skryť netrpezlivosť. Alebo zve-